

Published on www.bilvavi.net

א-ד אדר-בלבביפדיה עבודת השם_ פורים שבועות > [Home](#)

א-ד אדר-בלבביפדיה עבודת השם_ פורים שבועות

תמליל ללא עריכה

אדר, אדיר, אדרת.

שתי זמנים של קבלת התורה, בסיון, ובאדר. - 'מודעא רבה לאורייתא וכו' הדר קיבלוה באדר', ההבדל השרשי והיסודי בין קבלת התורה שהיה בסיון לבין קבלת התורה שהיה באדר, אדר נקרא **אדר** מלשון **א' דר**, יש גר, ויש דר, **גר** זה מי שאין לו התיישבות גמורה במקום שבו הוא נמצא והוא **נגרר** אחרי אנשי המקום, זה לשון של גר, לשון של גרירה, או שהוא נאגר אליהם, כמו שכתוב במפרשים, דר זה מי שיש לו מקום קביעות של הדבר, - 'כמה ידור בעיר ויהיה מאנשי העיר', זה מדורין, באדר מתגלה א' דר, נעשה מציאות שהקדוש ברוך הוא דר, מקום קביעות כביכול, של הקב"ה בעולמו, התגלות של התורה כאן בעולם, ומצד כך, לשון חז"ל הידוע, כל המועדים בטלים חוץ מפורים, כלומר, זה הא' דר, זה הקביעות של המדורים שחל בעולם מכח הארה של פורים, עד כמה שהיא תהא בטילה לעתיד לבוא א"כ זה לא בגדר של מדורים גמורים, ה'אינו בטל לעתיד לבוא' זה גופא ההגדרה של הדבר שהדירה קבועה.

לעומת כך, קבלת התורה בשבועות, בסיון, 'מודעא רבה לאורייתא', - לאחר ארבעים יום יש חטא העגל, והרי שהגילוי שהיה במדרגת מתן תורה הוא לא היה באופן של מדורים, הוא היה באופן של קדושה לשעה, קדושה לזמן, גילוי לזמן, נחזור, א"כ, עוד פעם על היסוד, ולאחר מכן דוגמאות שמתגלה הדבר, והבנת הדברים יותר בפרטותם בסיעתא דשמיא, הגילוי שמתגלה בחודש אדר הוא גילוי של קביעות, א' דר, אינו בטל לעתיד לבוא, הגילוי שמתגלה בשבועות זה היה גילוי של קדושה לשעתה, ולאחר מכן היא הסתלקה.

שורשי הדברים, כידוע עד מאד, ההארה שמתגלה בליל התקדש החג של פסח, היא הארה שמתגלה לשעתה, ואותו הארה מסתלקת, ובהבנה ברורה מאד, אם ראשית הדבר, ימי הפסח, שהם שורש הדבר, שבא לאחר מכן ה'תספרו חמישים יום', אם שורש ההארה הראשונה היא הארה לזמן, והיא מסתלקת, אז מונח בה גם הניצוץ של האחרית של הימים שגם היא אין לה מציאות של קביעות גמורה של אור מתן תורה דשבועות, שכשם שבראשית אין קביעות גמורה, אלא ליל התקדש החג, לילה כיום יאיר, ולאחר מכן נעשה הסתלקות של אותה הארה, ומגיע מהלך של תספרו חמישים יום ממאכל בהמה, שעורים, למאכל אדם בחינת חיטים כידוע, כך גם כשמגיעים למקום החיטים, שהיא מדרגת קרבן של שבועות, - יש אופן שזה בצד העליון שזה **חיטים** מלשון **חיטוי**, אבל כמובן זה שורש של **חטא**, לחד מ"ד עץ שאכל ממנו אדם הראשון חטה היה, כמו שאומרים חז"ל להדיא, שהחטה מלשון חטא, האל"ף אינה מבוטאת במקומה והיא מחוסרת ונעלמת. וא"כ שורש הדבר במציאות של פסח, כבר משריש שורש של נפילה ממדרגת ההארה של מדרגת מתן תורה.

יתר על כן, הגילוי שמתגלה במתן תורה, הקב"ה מגלה את תורתו לעם ישראל, המהר"ל בעשרות מקומות כותב את יסודו, שהתורה הקדושה נקראת "שכל נבדל" ולפיכך הוא איננו מצורף למציאות הנבראים, מחמת שבטבעו ומהותו הוא שכל נבדל, ולפי"ז בהבנה בהירה מדוע נצרך כפיה במתן תורה. המהר"ל עצמו נוגע בזה בכמה מקומות, יש את ההגדרה של הכפיה שאומר המהר"ל שגדרו הוא, עצם הבהירות המוחלטת שהיא יוצרת את מציאות הכפיה והרי שהשכל הבהיר הוא גופא הכפיה מיניה וביה מתוך עצמו, הגדרה מדוקדקת, השכל הבהיר הוא הכופה והוא המחייב מצד עצמו מצד הבהירות שבשכל. והצורך בכפיה, אומר המהר"ל, מחמת שהתורה מוכרח שהיא תצטרף לבריאה, ומאיך היא נבדלת, וכאשר רוצים לצרף דבר שאינו מצטרף בטבעו אז כופים אותו לדבר זה עומק המדרגה שנקראת "כפה עליהם הר כגיגית". מחמת שמהות התורה היא שכל

נבדל והצטרפותה לבריאה היא איננה באופן הגלוי והטבעי היא נבדלת מן הבריאה, והכפיה מחברת דבר שבטבעו יש בו צד של סילוק מחמת היותו נבדל כמו שהוזכר.

ולפיכך הגילוי של מדריגת התורה שהוא שכל נבדל הוא לא מין במינו שמתגלה בתוך העולם הוא מין בשאינו מינו כביכול שמצטרף למציאות הבריאה.

בהגדרה אחרת בהקבלה למה שהוזכר קודם לכן והיינו הך, התורה נקראת "חיי עולם" "חיי עולם נטע בתוכינו". יום החמישים, הוא זמן שמתגלה בו "חיי עולם", דוגמא הבהירה והשורשית "ועבדו לעולם" שנאמר בדיני עבד שם נאמר עבדו לעולם מ"ט שנה והוא יוצא בשנת החמישים, יש עולם בשנים זה שנת החמישים ויש עולם בימים זה יום החמישים ושרשם חד ברור ופשוט, ולפיכך א"כ יום חמישים שמתגלה בו התורה מתגלה בו החיי עולם נטע בתוכינו התורה נקראת "חיי עולם" והתפילה נקראת "חיי שעה" כמו שאומרת הגמ' בשבת כידוע, מניחים חיי עולם ועוסקים בחיי שעה.

בהקבלה למה שהוזכר קודם לכן, התורה שנקראת חיי עולם כשהיא מתגלה בתוך מציאות הבריאה היא "שכל נבדל" והיא "חיי עולם" - נצחיות, אין לה התיישבות בתוך מציאות הבריאה לכן צריך כפיה.

אבל יתר על כן כשהיא מצטרפת למציאות הבריאה וזה ההגדרה השרשית של מתן תורה, מתגלה הצירוף שהתורה הקדושה מצטרפת לעולם במתן תורה, הצירוף לא נותן לה את מקום הגילוי שלה במדריגת חיי עולם אלא מחמת שהיא מתלבשת בתוך מציאות הבריאה אז היא מתגלה כמציאות של חיי שעה.

דוגמא הבהירה והשורשית. הרי מצות ת"ת נאמר בה "והגית בו יומם ולילה" וההגדרה הפנימית של מצות והגית בו יומם ולילה, זה לשון דברי קבלה, "שאין זמן" בערך למדריגת התורה ולכן מצווים לעסוק בה תדיר, לא מחמת שמצווים לעסוק בה כל הזמן, אלא הגדרת הדבר מחמת שעסק התורה הוא תדיר בעצם ולפיכך הוא כל היום וכל הלילה היא למעלה מן הזמן וממילא בכל זמן נצרך לעסוק בה, זו ההגדרה הפנימית של והגית בו יומם ולילה אבל מחמת שהתורה נתלשה בצירוף של העולם, בצירוף של העולם יש זמן, יש יומם ולילה לא ישבותו, ומצד כך התורה עצמה הופכת להיות מציאות של דבר שמתלבשת בגדרי הזמן.

ועד כדי כך כדברי הגמ' הידועים במנחות צ"ט שעיקר מצוות ת"ת, אסור לאמרו בפני עם הארץ, מקיימים אותו בק"ש שחרית וערבית, מצד עצם פנימיות התורה, צא ובדוק זמן שהוא לא יום ולא לילה ועסוק בחכמה יונית כי אדם צריך תמיד לעסוק בחכמת התורה, זמן שהוא לא יום ולא לילה אבל מצד גדרי המצוה של מצוות ת"ת היא מתלבשת בגדרי הזמן בגדרי השעה וגדר קיום המצווה הוא באופן כזה של קריאת שמע שחרית וערבית גדר של ראשית היום וראשית הלילה תחילת מהלכי הזמן זה גדר המצוה, והרי שאילו התורה הקדושה היתה מתגלית באופן מופשט הסדר היה עוסק בה תדיר, בגדר המצוה, ומכיון שנתלשה בגדרי הזמן של העולם אז שיעור המצוה הוא חיי שעה - יומם ולילה ק"ש שחרית וערבית זה כל גדר שיעור המצוה שמתגלה מכח מצוות ת"ת.

אבל יתר על כן, עצם הגילוי שמתגלה, מצד עצמו הוא חיי עולם, הוא מתגלה במקום החיי שעה וזה גופא מכריח את הדבר שהגילוי שלו הוא רק לשעה, יש בזה שני הגדרות, ההגדרה הפשוטה מחמת ההלכה כיון שחיי עולם התלבושו בחיי שעה נמצא שהגילוי של חיי עולם הוא בהלכה של חיי שעה, והגדרה עמוקה יותר, החיי עולם אין לו התיישבות גמורה בתוך החיי שעה אז יש הכרח שהוא יסתלק וזה גופא יוצר אצלו חיי שעה, כיון שנתבאר בראשית הדברים שהתורה היא שכל נבדל כדברי המהר"ל והיא איננה מצטרפת בטבעה לעולם, זה גופא גורם לכך שהכניסה שלה לעולם אינה קבועה, ולכן התגלותה הופכת להיות חיי שעה.

זה המדריגה העליונה של דוד המלך שהוא בבחינת גרים, - יומא דשבועות - הוא גר בעולם כי הוא לא שייך לעולם, הוא למעלה מהעולם, לכן הוא גר כאן בעולם, ועפ"ז, ברור הדבר שזה הפנימיות של הדברים, - הרי, כמו שאומרת הגמרא בשבת בסוגיא דמתן תורה, כל דיבור ודיבור שהקדוש ברוך הוא דיבר פרחו נשמתו, ולאחר מכן הוריד הקב"ה טל של תחיה שעתיד להחיות בו מתים והחיה אותם, - אבל, מאיפה נבע עומק הדבר שכל דיבור ודיבור פרחו נשמתו, - וודאי שיש בזה כמה פנים, אבל פנים אחד, יסודיות, השתא בסיעתא דשמיא, כל דיבור ודיבור שהקב"ה דיבר שהוא גילוי של תורה, כפי שהוזכר, הצירוף שלו לעולם הוא לא צירוף גמור, הוא מכריח הסתלקות, והרי שכל דיבור ודיבור, היה מונח, כביכול, כלי מקבל שמקבל אותו, אבל יתר על כן, היה מונח בו השורש של האופן שהוא יסתלק, והאופן הזה שהוא מסתלק הוא גופא גורם שעל כל דיבור ודיבור פרחו נשמתו, - פרחו נשמתו, כי האור של מתן תורה היה מעיקרא באופן של 'רצוא ושוב', - בלשון רבותינו, 'מטי ולא מטי', הוא נכנס ויוצא, כלומר לא היה התיישבות גמורה של עצמות הארת הדברי תורה בתוך תפיסת כלי המקבלים, והצורה הזו של מהלכי הדברים, היא התורה מתגלה ומתכסה, זה נקרא 'חיי שעה', - זה מאיר לשעה ומסתלק, מאיר לשעה ומסתלק. זה היה כל הצורה של הדיבורות, כל דיבור ודיבור היו שומעים אותו, והדיבור היה מסתלק, והוא גופא מסלק את

נשמתן שתפרח, - לאחר מכן, טל של תחיה שעתידי הקב"ה להחיות בו מתים. - מאיפה הטל תחיה, - הטל תחיה זה התורה עצמה, כלומר, הדיבור החדש שהוא גופא הטל תחיה שממנו חיו כל פעם מחדש, חוזרים ומדגישים עוד פעם, דברי הגמ' כפשוטם שאחר שפרחה נשמתן, מאוצר של טל של תחיה, הוא החיה אותם, אבל לעומק של מה שנתבאר השתא, כל דיברה ודיברה היא היתה שורש מקור הטל חיים שניתן להם, וא"כ, כל דיברה ודיברה, כשהיא ניתנה, ניתן איתה טל חיים, וזה היה מקור חיותם, זה 'תורת חיים', חיי עולם נטע בתוכנו, מכח התורת חיים עצמה ניתן הטל תחיה, אבל כשהדיבור הזה מסתלק בחזרה לשורשו, נעשה המציאות של הדבר, שנשמתם מסתלקת יחד עם הדבר,

ועכשיו, בהבנה עמוקה ושרשית מאד, 'הכל צפוי והרשות נתונה', כידוע עד מאד מה שנאמר במתן תורה, שהיה גילוי של 'כפה עליהם הר כגיגית', וגילוי שאמרו 'נעשה ונשמע', - תוס' אומרים שהכפיה היתה שמא יחזרו, ולדברי התנחומא, על התורה שבכתב שיותר קל ללמדה אמרו נעשה ונשמע, ועל התורה שבע"פ שיש בה טורח להשיגה, נצרך כפה עליהם הר כגיגית. - בהגדרה נוספת, שאלת הרמב"ם הידועה בידיעה ובחירה, ובתפיסה הפנימית שניהם משמשים בעירבוביא, ומכח הידיעה האדם מוכרח לדברים, וזהו כפה עליהם הר כגיגית, ומכח הבחירה הם אמרו נעשה ונשמע, זו ההתגלות של שתי הפנים האלה.

וא"כ ב'כפה עליהם הר כגיגית' מונח ה'הכל צפוי', מה ה'הכל צפוי'? - שעתידי לאחר מכן, לאחר ארבעים יום, מיום המחרת שמשו עולה להר, שיהיה מציאות של 'נשתברו הלוחות', 'לוחות ראשונות שניתנו בפרהסיא נשתברו - ובצד התחתון של הדבר, זה שורש דקלוקול, אבל, כל דבר שנפול ל'לתתא' יש לו שורש בקדושה העליונה, ובקדושה העליונה השורש הוא, מחמת שעצמות הדברי תורה היתה מעיקרא באופן של חיי שעה, והיא גופא, דין גרמא ליה, שלאחר מכן נשתברו הלוחות, ויתר על כן, הגילוי, השורש שבדבר שלאחר ארבעים יום נעשה מציאות של שבירת הלוחות, בשורש העליון של הסתלקות הדברי תורה, העצמות של הארת הדברי תורה היא לא ניתנה באופן של בפועל, אלא שהקב"ה חשב לתת את הלוחות אבל לבסוף זה לא ניתן, הרי לאחר מכן נשתברו הלוחות.

הדוגמא השרשית והבהירה לכך היא הנקראת עדים זוממין, 'כאשר זמם לעשות לאחיו', והגדרת ומהות ענינו של 'כאשר זמם', כמו שאומר המהר"ל, שזה כמשל אדם הזורק חץ לקיר שאם החץ חזק יותר והוא בוקע את הקיר אז הוא ממשיך הלאה, אבל אם הקיר חזק יותר, אז החץ חוזר בחזרה למי ששלחו, ולפי תוקף נקודת זריקתו כך תנועתו בחזרה למשלחו, ולפי זה, זה העומק של מתן תורה, שהקב"ה נתן תורה לעמו ישראל, הקב"ה כביכול זמם לתת את התורה לעמו ישראל, רצה לתת, אבל בפועל זה לא ניתן, וכאשר הרי, נשתברו הלוחות. אותיות פורחות באויר, כלומר הם חוזרים בחזרה למקורם, לשרשם, - זהו אותיות פורחות באויר שמתגלה במדרגת מתן תורה ולאחר מכן בשבירה.

והשורש של זה הוא בעצם המתן תורה עצמו שכל דיבור ודיבור שהקב"ה דיבר, הרי לא היה לזה לבסוף כלי מקבל, - כמו שאומרים חז"ל להדיא, שהדיברה הזו הקיפה את כל העולם ולאחר מכן נחקה בלוחות, והלוחות הללו הרי נשתברו, והכל צפוי, - נמצא שזה 'כאשר זמם', והדיבור עצמו חוזר לנותן, חוזר אליו יתברך שמו. כל עשרת הדיברות שהקב"ה דיבר, בכללות, - בפרטות, אחת דיבר אלוקים - 'משה ידבר והאלוקים יענו בקול' הדיברות הללו חוזרים בחזרה למדבר, שזה הוא יתברך שמו, כיון שצפוי וגילוי לפניו שהדיברות הללו אין להם בית קיבול, וזה רק 'זמם' לתת, ולא נתן, אז הדיברות הללו חוזרים בחזרה למקורם ולשרשם, ומכאן השורש למה שהוזכר קודם לכן שעל כל דיבור ודיבור פרחו נשמתם כי כאשר נתקבל הדיבור הם נדבקו באותו דיבור, - בעומק, משם היה שורש חיותם, מאותו דיבור - וכאשר הדיבור הזה נסתלק בחזרה למקור המדבר, הוא ית"ש, אז הם עצמם בנשמתם, חוזרים ונכללים, יחד עם מציאות הדיבור, במקום שרשם והויותם, - זהו 'על כל דיבור ודיבור פרחו נשמתם שמתגלה במדרגת מתן תורה.

א"כ, בעצם מדרגת המתן תורה עצמו, היה כבר מונח השורש של הנפילה לאחר מכן, וזה ה'הוראת שעה' שמתגלה כמדרגתו של חג השבועות, ויש בזה שתי פנים מצד כך, בין היחס של שבועות-סיון ליחס של אדר. מצד אחד מדרגת אדר היא א' דר שזה מציאות של קביעות, מצד שני מדרגת מתן תורה דשבועות הוא גבוה יותר, ולכן אין לו בית קיבול שיכול להיות קבוע לתתא, - מצד המקבלים, 'הדר קיבלוה בימי אחשורוש', נעשה דר, - א' דר, - ה' מדר, אבל נעשה מציאות של דר בפועל, יש לו בית קיבול, ומצד מדרגת שבועות - סיון, ניתנה תורה באופן העליון יותר, ולכן הוא הוראת שעה, היא איננה יכולה להתקבל באופן גמור, ומכאן ואילך נעשה תפיסה שכל הגילוי של מדרגת מתן תורה היא באופן של הוראת שעה, - בדקי דקות, כביכול, מצד הבחירה הם יכלו לבחור אם יהיה גילוי של שעה או גילוי של חיי עולם, אבל מצד הידיעה זה היה הגדרה של חיי עולם מצד עצם מדרגת מתן תורה, כמו שנתבאר.

ולפי"ז, הרי, נאמר דין שנביא אינו רשאי לחדש דבר, וח"ו נביא שבא לחדש דבר הוא בהגדרה של נביא שקר, - מאיזה גדר וגבול יש כח לנביא לחדש דבר, - כאשר מתגלה דין שנביא בא לחדש כהוראת שעה, יש לו כח לחדש דבר, ופנים אחד לסוגיא, מהיכן יכול נביא לחדש דבר כהוראת שעה, - במדרגת מתן תורה היה גילוי של נביא לא רק שמשו רבינו היה נביא אלא 'מי יתן והיה כל עם ה' נביאים', כמו שמבואר ברמב"ם ועוד, במדרגת מתן תורה, גדרו היה גדר של קבלת נבואה אצל כל ישראל, וזהו 'מי יתן והיה כל עם ה' נביאים', כל דבר של 'מי יתן והיה' חייב להיות שיש לו, שורש של התגלות, - אז יש אופן של

'אם אינם נביאים הם, בני נביאים הם' אצל כל ישראל, 'בן מלך כמלך' 'עבד מלך כמלך' וכן ע"ז הדרך - אבל בשורש העליון יותר במדרגת מתן תורה מתגלה העצמות שכל עם ישראל מתגלים כמדרגת נביא, ובמדרגת הנבואה הזו הם קיבלו תורה כהוראת שעה, ולכן יש כח לנביא לחדש בה דבר כהוראת שעה, כי זה השורש שהושרש בכח הנביאות שהיתה במתן תורה של גילוי של הוראת שעה, כמו שנתבאר, - זה שורש של כל מדרגת מתן תורה, ושם היה השורש של **החידוש** של התורה, ולכן הכח **לחדש** דבר כהוראת שעה מונח בעצם הגילוי של מתן תורה עצמו שהוא מדרגת הוראת שעה, ומכאן ואילך יש כח לכל נביא ונביא, בנביאי אמת, לחדש דבר בשביל הוראת שעה.

אבל, זה הצד העליון של הדברים שנתקיים, כמו שהוזכר.

צד הנפילה שבדבר, לאחר ארבעים יום נשתברו הלוחות ב"ז בתמוז, - וכמו שאומרת המשנה בברכות, כידוע, יש תפילה שאפשר להתפלל על העובר שיהיה זכר עד ארבעים יום, אבל לאחר מכן הרי זה תפילת שווא, כלומר, עד ארבעים יום יש עדיין נקודת אפשרות לשנות בין זכר לנקיבה ולהיפך, וברור ופשוט, כל מעשה של זכר ונקיבה זה הגדרה של בריאה וגם במדרגת מתן תורה 'חיי עולם נטע בתוכנו', זה נטיעה, זה הזרעה. וכשמתגלה מציאות של ארבעים יום לאחר מכן, מתגלה אפשרות שזה יהיה זכר או שיהיה נקיבה, אם זה היה זכר זה היה מקבלי התורה, אבל כשמתגלה נקיבה, נקיבה הרי פטורה ממצוות תלמוד תורה, אז מתגלה שאין לוחות והם משתברים.

עומק לשון חז"ל הידוע מה שנאמר צור ילדך תשי, ותשכח אל מחוללך, תש כוחו כנקבה, התורה נקראת תושיה כמו שדורשת הגמ' שמתשיה כחו של אדם ואצל משה רבינו, 'וידי משה כבידים' כשהוא אוחד בלוחות, ומתגלה מציאות של תש כחו כנקיבה, הוא לוקח את הלוחות ושובר אותם, - 'תש כחו כנקיבה', כלומר, מתגלה שלאחר ארבעים יום, מה יצא מאותו תחילת זריעה ועיבור של יחס עולם נטע בתוכנו? - לא יצא גילוי של זכר אלא יצא גילוי של נקיבה וחוזרים שוב, זכר מחוייב במצוות תלמוד תורה ונקיבה פטורה, - זה גופא נקרא שבירת הלוחות.

שבירת הלוחות מעמיד את הדברים באופן כזה שהמקבלים הם נקיבה, ואם הם נקיבה אין מציאות של קבלת התורה.

יותר על כן, הגילוי של כח של נקיבה, אין בה את שורש המצווה של תלמוד תורה, אבל כשם שהיא פטורה ממצוות תלמוד תורה, היא פטורה ממצוות עשה שהזמן גרמא, מצוות עשה שהזמן גרמא, גידרם ומהותם שהם שייכים למציאות של זמן, זהו 'שהזמן גרמא' וכיון שכל מדרגת מתן תורה היה בגדר של זמן, וגדר הזמן נפל, לכן אשה פטורה ממצוות עשה שהזמן גרמא, - חוזרים ומחדדים, 'תש כחו כנקבה', - אז כלל השורש של כל קבלת התורה לאחר ארבעים יום הוברר כמדרגת נקיבה, והוברר מציאות המקבלים שהם מקבלים את התורה באופן של נקיבה שהיא פטורה ממצוות תלמוד תורה שהיא שורש כל המצוות, וכיון ששורש המצוות עשה היא מצוות תלמוד תורה ויסודה ממדרגה של זמן והיא פטורה ממנה, לכן משם הושרש הדין שכל מצוות עשה שהזמן גרמא נקיבה פטורה, אין גילוי של זמן דתיקון, כמו שהוזכר.

כידוע עד מאד, שתי החטאים המקבילים אהדדי, חטא אדם הראשון וחטא העגל, מקבילים אחד לשני, חטא אדם הראשון, יום השישי, הכל עומד ותלוי בשישי בסיון, כלומר, יש שישי של מעשה בראשית שהיה יום שנברא בו אדם, ובו סרח, ויש שישי של מתן תורה שצריך לתקן את אותו מציאות של סריחה, - 'אדם ביקר בל ילין', כמו שאומרים חז"ל, לא היה בו שלימות שהוא יכל ללון את הלילה הראשון כיון שהוא חטא, ואותו שורש של נפילה התעורר אצל בני ישראל שקודם מתן תורה הם ישנו והקב"ה היה צריך לעוררם, - כלומר זה אותה שינה שנפלה 'בל ילין' דקדושה אלא זה הופך להיות נפילה של הדבר.

אבל, יתר על כן, אצל אדם הראשון בחטאו הושרש הדבר שהגילוי של שבת קודש הוא לא עולם הבא, אלא **מעין** עולם הבא, - 'חיי שעה', כי אחרי שבת הוא יוצא במוצאי שבת, - עולם הבא הוא 'יום שכולו שבת', זה חיי עולם, שבת שיש בידנו השתא היא שבת שנקראת חיי שעה, כי הרי מיד לאחר השבת יש צאת שבת, היא לא חיי עולם, ולכן היא רק מעין עולם הבא, זהו ה'אדם ביקר בל ילין' - ללון את ליל שבת.

'לכולי עלמא בשבת ניתנה תורה' כמו שאומרת הגמ' בשבת, וכשחוזר ומתעורר עוד פעם חטא העגל, מתגלה אותו מהלך של 'אדם ביקר בל ילין' שהשבת לא מתגלה בעולם הבא אלא מעין עולם הבא, כמציאות של חיי שעה, החיי שעה זה האופן של שבת מלכתא 'בואו ונמצא לקראת שבת מלכתא' - לשון הרמב"ם כידוע שבת המלך - אבל לפנינו בגמ' ובעיקר דברי רבותינו שבת נקראת מלכתא, זה הגילוי שהיא רק מלכתא, רק במדרגה של חיי שעה, מציאות הדבר שאין לה מציאות גמורה של חיי עולם אלא כל עצמות הגילוי אינו אלא גילוי של חיי שעה.

ולפיכך הצירוף שנצרכים על מנת לברר את אור המתן תורה, בכל שנה ושנה כשחוזר ומאיר אור דמתן תורה ביומא דשבועות, חוזר ומאיר עוד פעם ההארה של חיי עולם נטע בתוכנו, שורש ההארה של חיי עולם, אבל היא מאירה - מצד אחד כפשוטו, חיי עולם נטע בתוכנו, אבל מהצד השני זה חיי שעה, כמו שנתבאר עד השתא בארוכה, מחמת שהכלים מקבילים שבדבר אין

להם כלי קיבול לקבל את החיי עולם כמות שהוא אלא מכח חיי שעה.

אבל אחר שהושרש באדר, 'הרוצה שיתקיימו נכסיו יטע בהן אדר', כמו שאומרת הגמ' בביצה כידוע, חיי עולם נטע בתוכינו - זה היטע בהן אדר, כלומר אחר שחל הגילוי של אדר, של הא' דר, בימי אחשוורוש, 'הדר קיבלוה', מכאן ואילך בכל מדריגת שבועות יש עומק נוסף של גילוי של מדריגת מתן תורה, - מצד אחד מתגלה האור העליון, שהוא השכל הנבדל, שהוא המציאות שאין לו כלי קיבול כאן בעולם, כי הוא באופן שהוא נבדל מן העולם ונצרך מציאות של הכרת, אבל מהצד השני כבר חל כלי קיבול שיכול לקבל מציאות של דברי תורה שיש להם מציאות של קיום, 'הדר קיבלוה בימי אחשוורוש', וזה כבר נתקיים, זה הופך להיות מציאות של א' דר, מציאות של כלי קיבול שמקבלים את הדבר.

כשמחברים את שניהם גם יחד, כאן מונח שלימות ההארה, מצד אחד אוחזים באור שאינו יכול להתיישב בעולם, באופן של 'רצוא ושוב', ומהצד השני אוחזים בחלק שכן יכול להתקבל, באופן של א'-דר, זה שלימות הצורה השלימה.

בכל אדם ואדם יש לו שתי חלקים, יש לו את החלק שנמצא באופן שהוא משיג אותו, את החכמה הפנימית שנבלעת בליבו, חכמת הלב, שנבלעת באיברים, 'ותורתך בתוך מעי', ויש לו את חלקי הדברי תורה שהוא יכול להתבונן בהם כמציץ מן החרכים ב'רצוא ושוב', - הם שני המהלכים שהוזכר, וכשמצרפים - לא מצד התפיסה החיצונית שמבדילים את שבועות מפורים - אלא כאשר מצרפים את מדריגת שבועות עם מדריגת פורים, מצרפים את יום הביכורים עצרת תהיה לכם יחד עם מדריגת פורים, אז יש לאדם שני חלקים של קבלת התורה בקומת נפשו.

החלק התחתון זה מה שיכול להיות לו בית קיבול שהוא מקבל באופן של קבוע, בהם יושב ועוסק תדיר, יש לו בית קיבול לקבל את אותם דברי תורה, והחלק העליון זה מה שהוא מתחבר לשורש באופן של רצוא ושוב, אור שלמעלה מהשגתו, על מנת שיהיו לו כלים גמורים לקבלו, אבל הוא מתחבר אליהם ברצוא ושוב כסדר, וחוזר חלילה.

הצירוף של שניהם גם יחד הוא השלימות של מדריגת קבלת מתן תורה, אחרי שחל מציאות של פורים אז נעשה חידוש במתן תורה של שבועות מצד המקבלים שיכול להיות להם מציאות של כלי קיבול בחלק האחד, והחלק של חיי שעה שמתגלה בעולם מכח החיי עולם, נכנס לחיי שעה, והוא ברצוא ושוב בנפשו של אדם, אבל ככל שהאדם מאיר את החיי שעה וחוזר חלילה, אז הכלי קיבול של הא' דר של הדברי תורה שיכולים להיכנס בתוך מעיו הולכים ומתרחבים והולכים ומתרחבים, והולך וגדל שיעור הדברי תורה שהוא יכול לקבל.

כל נפש ונפש יש לה את מקום הברור דילה, לברר מהו החלק של הא' דר ששייך לנפשו דילה, ומהו החלק של הרצוא ושוב שמתגלה אצלו בחלק העליון של מציאות הדברי תורה, וכשנזכה לצרף יחד את שתי הדברים האלה בבת אחת, את שתי ההארות האלה בבת אחת, לא להפרידם כפשוטו שנעשה חטא העגל, ו'הדר קיבלוה' כמהלך לעצמו, אלא לצרף אותם ביחד, - זהו נקרא גדר של קדשים 'שנה עליו הכתוב לעכב', פעם אחת אינו מחייב פעם שניה מחייב זה הגדרה של שבועות ופורים שנה עליו הכתוב לעכב כל תורה היא בחינת 'קודש יהיה לכם', קדשים, דבר הנבדל מן העולם, ואפשר להקדישו במחשבה, 'שנה עליו הכתוב לעכב', הוא מצרף את שניהם יחד והוא הופך להיות מעכב, 'הדר קיבלוה בימי אחשוורוש' זה לא ששבועות בטל ומתחדש מציאות של פורים, אלא פעמיים של קבלה זה שנה עליו הכתוב לעכב ועל ידי כן חל מציאות שלימות הצירוף, ככל שהדברים האלו בהירים בנפשו של האדם יש את השלימות הגמורה של ההשגה של האדם של דברי תורה, יום החמישים הוא בבחינת 'נתיב לא ידעו עיט' מה שלמעלה מהשגתו של האדם, ומכח הפורים זה מה שהאדם משיג, מצרפים את שניהם גם יחד, זה תכלית קבלת התורה בשלימות.

- [1] [נוספים פורים](#)
- [2] [בלבביפדיה | עבודת השם אות א](#)

Source: <https://bilvavi.net/shiur/עבודת-השם-פורים-שבועות>

Links

[1] <https://bilvavi.net/addpurim>

[2] <https://bilvavi.net/ency.avodah.aleph>